

Pr. Andreas Konanos

Grădina din adânc

**Dincolo de agitația minții
există pacea inimii**



Traducere din limba greacă de

Nicușor Deciu

EDITURA EGUMENITA

2017

Rufele din vecinătate s-au curățat!

Viața este dincolo de cuvinte, emisiuni și lecturi. Din această pricină și eu grăiesc deseori: hai să terminăm și această emisiune, ca să continuăm, dragii mei prieteni, viața!

Ceea ce faci tu acum, când asculți și citești *Treceri Nevăzute*, este o paranteză și o mică recreație în viața ta. Nu este *însăși* viața. Viața este mult mai dură, mult mai prozaică. Realitatea este diferită.

Însă are și o mai mare dulceață viața *însăși*, deoarece are legătură cu oamenii reali, iar nu cu radiourile, cu cărțile și cu CD-urile.

În cadrul relațiilor omenești se joacă marea miză.

Acolo dai examene. Acolo vezi dificultatea caracterului tău, dar și frumusețea proprie. Iar când aceste relații izbutesc, te bucuri în mod deosebit.

Hristos nu ne-a spus doar vorbe, ci a relaționat cu oamenii. În special cu doisprezece oameni, ucenicii Săi statornici. Aceștia au fost foarte apropiați de El. Zilnic Hristos a fost împreună cu ei.

Aceștia L-au văzut că mănâncă, că merge, că doarme, că discută, că se mânie în Templu, că face

minuni, că propovăduiește, că Se răstignește, că înviază. Dar și Hristos le-a trăit pe toate lângă ucenicii Săi. I-a privit pe toată durata vieții lor. Și în patimile lor și în greșelile lor. Și în momentele lor bune, dar și în cele smerite și egoiste.

Acesta este omul: un amestec de măreție, nimicnicie și neputință.

Haide, așadar, să terminăm, pentru ca să-ți continui viața ta.

Acolo mă rog să duci lucrurile la bun sfârșit!

Vreau să știi că mesajele care sosesc la emisiunile le citesc, și mă rog pentru ele. Dar nu răspund totdeauna. Din două motive: pentru că sunt foarte multe. Și al doilea motiv, pentru că nici nu am ceva să spun.

Nu am nimic să-i spun cuiva despre care știi că se luptă.

Te osârduiești și te lupți. Prin urmare, ești pe drumul cel bun. Îi vei da de capăt.

De aceea nu răspund. Soluția pe care tu o cauți nu este bine să ți-o dea omul. Trebuie să ți-o apropii tu singur și tu singură. Este foarte important să-ți asumi responsabilitatea vieții tale.

O hotărâre pe care o vei lua în acest mod, adică responsabil, te vei bucura de ea. Pentru că va fi a ta. Vei împreună-lucra, desigur, cu Dumnezeu, îți vor spune prietenii tăi dragi părerea lor. Dar ce vei face tu în cele din urmă, nu-ți va spune nimeni altul.

Aceasta o vei spune tu!

Ce meserie vei alege, nu-ți voi spune eu.

Voi face, însă, rugăciune.

Responsabilitatea pentru cel sau pentru cea cu care te vei căsători nu și-o va asuma nimeni altcineva, decât numai tu. Nu-ți va spune nimeni: „Fă această căsătorie. Ia-o negreșit pe această fată, deoarece așa îți spun eu”. Pentru că dacă mai târziu vei avea anumite probleme sau se vor ivi diferite dificultăți serioase, te vei împotrivi, și vei spune: „Tu ești de vină! Tu m-ai împins. Tu m-ai presat”.

Tocmai aceasta este frumusețea vieții: ești liber să alegi tu singur! Cu rugăciunea ta, cu mintea ta cea curată. Și să faci exact ceea ce tu îți dorești și vrei.

Este mare lucru să-ți iei răspunderea asupra ta și să pășești pe picioarele tale cu vigoare. Îndoaie-ți picioarele. Atinge-ți genunchii tăi de podea. Acolo unde ești, în casa ta! Și fă rugăciune! Și cere de la Dumnezeu luminare.

Lucrurile sunt simple. Izvorul există, rezervorul multelor daruri, haruri, binefaceri și al luminării există. Este Dumnezeu. Sunt sfinții care se roagă pentru noi. Este Maica Domnului, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Sunt Îngerii! Cere ajutorul tuturor acestora și va veni luminarea și în viața ta.

Doar că trebuie să aștepți.

Vei cere de la Dumnezeu și cu simplitate vei aștepta să te lumineze, să-ți curățești mintea, să-ți-o purifici și să-ți-o liniștești.

S-o strice și s-o zidească din nou. Adică, să-ți strice ceva ce nu este bine zidit și să-l rezidească de la început, într-un mod nou. Și să-ți dea înapoi un creier și o minte reînnoite.

Ochiul sufletului este mintea.

Atunci când mintea lucrează bine, întregul suflet merge corect. Când ochiul trupului vede bine, atunci și picioarele merg și pășesc bine.

Ochiul vede. Trupul urmează.

Însă când ochiul se tulbură sau se întunecă sau se agită, atunci nici trupul nu poate să pășească corect.

La fel se întâmplă și cu sufletul.

Sufletul nostru are un instrument prin care înțelege lumea.

Acest instrument este mintea noastră.

Mintea este o putere a sufletului, care atunci când noi ne naștem, se educă. Într-un mod cores-punzător cu modul în care suntem crescuți de pă-rinții noștri. Din anii copilăriei noastre, auzim de la părinți multe lucrșoare, care prin multe repetări (le auzim, le reauzim și iarăși le reauzim), la sfâr-șit le credem, le digerăm, le consolidăm și le asi-milăm. Însă unele sunt greșite și mincinoase. Este vorba despre iluzii. Concepții și convingeri greși-te care au trecut prin mintea noastră. Iar mintea noastră le-a crezut pe toate acestea.

**Astfel de concepții greșite
ne-au trecut deja prin minte din anii
copilăriei noastre cu privire la multe teme.**

Am văzut asta la mulți oameni.

De pildă, am crezut că lucrurile vieții sunt grele și că nu se poate să le scoatem la bun sfârșit.

„Nu voi izbuti să le duc la bun sfârșit.” Zic asta mulți oameni și încă mai și cred că așa este. „Eu nu voi izbuti. Eu nu pot. Eu cred că voi eșua. Cred că totdeauna mă aflu în primejdie.”

Dacă, însă, vei privi lucrurile cu cumpătare și cu sufletul liniștit, vei constata că ceea ce cred ei nu este realitatea vieții, ci modul în care văd ei realitatea vieții. Mintea. Cugetarea lor. Acestea au o problemă. Și îi face să vadă totdeauna lucrurile în mod pesimist.

De ce? Pentru că așa au învățat și așa s-au obișnuit. Și cu ceea ce te-ai obișnuit, cu anevoie o vei părăsi. Așa ai învățat de copil. Cum ai să te dezobișnuiești acum?

„Părinte este cu neputință ca eu să-mi găsesc un serviciu. Nu pot izbuti. Viața este grea. O să eșuez. Sunt un ratat.” Îi găsești de lucru (serviciu) și după puțin timp începe iarăși. Din nou gânduri supărătoare și iarăși nemulțumire. Mintea lui iarăși i se tulbură cu ceva nou. Și-i spui: „Bine, dar nu ți-am găsit serviciu?” „Da, am găsit serviciu, dar acum la serviciu un tovarăș de-al meu îmi face greutăți...” Și văicărelile continuă. Să găsești o soluție și pentru asta. „Foarte bine, să te mute în alt birou.” Merge în alt birou. Însă și acolo mintea cea problematică află o nouă problemă. „Acum nu-mi convine salariul!” După aceea iarăși nu-i convine altceva.

Și zici: „Ce se întâmplă în cele din urmă?”

Nu cumva problema nu este afară, ci este undeva înlăuntru? Undeva înlăuntru? Undeva înlăuntru?

Tu. Gândirea ta. Inima ta. Gândurile tale.

Acestea au o problemă.

Pentru că ascultă și ia aminte: prin ceea ce treci tu acum, trece și o altă familie. Au și aceștia probleme la serviciu, precum noi. Însă această altă familie nu reacționează ca tine. De ce? Pentru că aceștia au învățat în alt chip, diferit. Se pare că atunci când aceștia au fost copii au primit mesaje și lecții diferite de la părinții lor. Lecții de nădejde, de credință, de optimism, de curaj, de încredere. Se pare că aceștia au învățat ce înseamnă să te sprijini pe oameni și pe Dumnezeu și apoi să te liniștești și să te destinzi, spunând: „Voi izbuti să duc lucrurile la bun sfârșit. Are grijă Dumnezeu. Lucrurile vor merge bine. Pentru ce să nu meargă bine?”

Și cu adevărat, pentru ce să nu meargă bine?

Însă, atunci când tu ai crescut fără această lecție a nădejzii și a încrederii, este de așteptat ca tu să simți astăzi atâta neliniște, atâta angoasă.

Pe tine unii oameni te certau neconținut.

În anii copilăriei tale creierașul tău auzea continuu: „Vei da greș”. Minte ta de copil auzea de nenumărate ori: „Vei sparge farfuriile. Iarăși ți-ai murdărit hainele. Iarăși sunt pete pe caietul tău. Nu mergi bine. Nu te iubește mama. Nu-ți va lua ceea ce ai cerut. Tatăl tău te va pedepsi, te va certa. Dumnezeu nu-i iubește pe copiii care fac neorânduiești.

Dumnezeu nu-i iubește pe copiii care vorbesc în clasă”.

„Dumnezeu nu-i iubește...!” De câte ori nu ai auzit tu aceasta!

Ei, dacă Dumnezeu nu iubește, ce mai rămâne?!

Fii cu luare-aminte la ce ai auzit și ai simțit înlăuntrul tău: Dumnezeu nu iubește, tata ceartă, mama ceartă, unul te sperie, altul te amenință...

Pe toate acestea dacă le spui copilului tău o dată-de două ori, este în regulă. Se poate merge mai departe.

Dar tu le-ai auzit continuu.

De zeci de ori. De sute de ori. În fiecare zi, în fiecare lună, foarte des.

Și la final ce se întâmplă înlăuntrul tău? Aceste lucruri se fixează. Și le crezi. Și simți că viața așa este.

Și întrucât ești copil le vezi pe toate prin ochii tăi de copil, întristătoare, pesimiste și negre.

Și nu poți să faci deosebire și să spui că: „Știi ceva? Eu am o negreală înlăuntrul meu și pe toate le văd prin ochelarii negri pe care mi i-au pus alții, și toate mi se par întunecate”.

Dar care concluzie tragică este trasă de sufletul tău de copil? „A, așa este lumea. Așa este viața. Toate sunt dificile. Este cu neputință să reușesc. Mă tem. Voi eșua. Am o frică (fobie) imensă și o nesiguranță în viața mea. Nu am unde să mă sprijin. Nu am pe nimeni pe care să-l iubesc. Nimeni nu mă iubește. Sunt cu totul singur și singură.”